

UNIVERS INGINERESC

BILUNAR DE OPINIE ȘI INFORMARE

Director fondator: Mihai Mihăiță

Anul X Nr.24 (214) 16 - 31 decembrie 1999 2000 lei

„Sunt greu românii de pornit
Dar cum pornesc... s-au
și oprit.”

(Dumitru Teaci, 1997)

Plugușorul

Aho, aho, copii și frați,
Stați puțin și nu mânați
Împrejur vă adunați
Și urarea-mi ascultați!

Anul ce mileniu-ncheie
Să ne-aducă altă cheie
Relele să-ncătușeze
Mintile să lumineze!
Că de zece ani întruna
S-a întins ura ca ciurma
Și de zece ani puterea
Ne-a adus numai durerea
De-a privi cu disperare
Cum economia moare:
Fabrici, bănci falimentate
Se vând sau sunt lichidate
Ogoarele-s nearate
Grădinițele-s nelucrate

La mulți ani! 2000!

Școlile dărăpănate
Șoselele desfundate
Electorii-s nemâncăți
Iar aleșii-s îmbuibați
Căci toți ce-au fost la putere
Au făcut rapid avere
Au palate cu piscine
Capital în bănci străine
Bat pământu-n lung și-n lat
Uitând de unde-au plecat.
Și mai treceți, măi flăcăi,
Și la plug, că poate voi
Veți mai trage brazde-n țară
Să crească în primăvară
Din răsădul bunătații
Spicile prosperității
Să împrăștiați sămânță
De cinstă, bună-cuviință
De-adevăr și hărnicie
De dragoste, armonie
Și-apoi treceți la plivit
Smulgeți tot ce ne-a-nvrăjbit
Minciuna, ipocrizia
Hoția, ticăloșia
Impostura și prostia.
Scoateți gospodării-afară
Să curețe de ocară
De lene, de murdărie,
Toată Marea Românie
Și să fim ce-am fost odată
Țară mândră și bogată.
Iar mileniul care vine
Să ne-aducă numai bine
Șă pornim spre zări mai largi
Europeni să-i fim dragi
S-avem case-năstulate
Mesele îmbelșugate.
Curgă vin din poloboace!
O mie de ani de pace!

ing. Viorica Anghelii Mocanu

UNDE SUNTEM DUPĂ ZECE ANI DE SPERANȚE

Mihai Mihăiță

Din 1989 până în 1999, lumea a încetat, evident, să mai fie aceeași.

Scena internă și internațională a primit șocul a numeroase inovații spectaculoase în domeniul tehnic, social sau instituțional.

Și în AGIR s-au petrecut multe schimbări, majoritatea în bine, dar nu în măsura în care ne doream noi cu zece ani în urmă, când aveam aceleași așteptări și aceleași speranțe.

Împlinirile și neîmplinirile noastre sunt bine cunoscute de cititori și de aceea nu mă voi opri asupra lor. Voi vorbi despre unele aspecte care caracterizează societatea în care trăim și muncim, despre ce trebuie să facem noi în dorința de a realiza ceva în acest context care nu ne este favorabil.

Promisiunile neonorate, așteptările dramatice înșelate și lipsa de dialog cu societatea civilă, într-un regim care se pretinde democratic, ne dau dreptul să credem că speranțele noastre sunt ridiculizate.

Într-adevăr, la nivelul societății românești ar fi trebuit să simțim că s-a schimbat ceva cu noi și în noi, dar obo-

seala, rutina, inerta, mediocritatea, comoditatea, plictisul impregnează încă multă lume. Reaua credință, rezistența la nou, ba chiar prostia agresivă dau buzna la scenă deschisă, stârnind vrajbe inimaginabile pentru un sfârșit de mileniu în mediile intelectuale românești. În România, schimbarea mentalităților a fost evocată atât ca resursă, cât și ca obstacol în procesul de recuperare a decalajelor față de lumea țărilor avansate. Altfel, societatea riscă să se instaleze într-o tranziție eternă și păguboasă. Dorința de schimbare a mentalităților nu se poate împlini prin slogane, prin declarații de presă sau prin critici la adresa celui alt.

Avem, în fine, girul Uniunii Europene, s-a înlăturat scepticismul. Este o șansă și o provocare prin care europenii văd în România un partener. Să facem mai mult decât am făcut până acum, mai ales în domeniul macrostabilizării și cel al reformei. Ne trebuie o economie de piață funcțională, pe care o putem realiza — inclusiv folosind rațional ajutoarele pe care le vom primi. Partea festivă a acestui succes al României trece repede, dar perioada de negocieri cere eforturi și sacrificii.

(Continuare în pag. 3)

Numai înjurăturile nu mai ajung

Omul la supărare înjură, spune cuvinte grele de ocară, pentru a-și vărsa năduful, dar cu asta nicio dată nu se rezolvă problemele de fond.

Acum înjurăm, majoritatea absolută a oamenilor acestei țări, fiindcă am ajuns în timp de pace să săracim crunt și mai ales să ne pierdem nădejdea că se poate și altfel.

Chiar așa?
Oare cine și cum ne-a adus aici?

1. O "ocupație" străină? În parte da, ocupație economică globalistă, față de care nu

ne-am știut apăra, aceasta fiind fără milă față de cei slabi - mai ales de inger.

2. Jefeuirea internă? Da, prin excelență da, altfel cum ar fi apărut vârful icebergului jefuitorilor, palatele îmbogațiilor pseudoreformei: a) ale țiganilor, cei mai modeste jefuitori, dar totuși jefuitori; b) ale potențailor iviți peste noapte, care au invadat marginile orașelor dar și locurile "de odihnă" cu extravagantele și în general inutilele lor palate; c) ale băncilor, mai ales ale băncilor de stat, care și-au clădit provocatoarele lor

palate în orice urbe modestă a țării.

Aceasta este ce vedem pe dinafară. Se zice că și în afară din țară au plecat niște averi furate și puse la loc sigur.

Oare nu se puteau preveni toate acestea? Cred că da, dacă guvernării - care nu guvernează țara în adevăratul sens al cuvântului în ultimii zece ani - ar fi urmărit măcar în parte respectarea legilor, multipuține, bune-rele, câte le avem!

3. Dezorganizarea și nenumaia munca în zadar, care din aproape în aproape au minat structurile productive, ce s-au menținut în viață numai pentru a cere mereu mărirea de salarii și a da din ce în ce mai puțin ca

producție reală, vandabilă, pentru a putea menține ciclurile normale de activitate și s-au îndatorat mereu la bănci, la stat, la asigurările sociale.

4. Nerespectarea contractelor economice, regulă elementară a relațiilor economice de pe timpurile biblice, ceea ce a provocat haos în desfășurarea proceselor de producție și economice.

5. Liberalizarea vama-lă unilaterală pentru produsele străine și eludarea vamilor prin contrabandă au omorât produsele autohtone, mai scumpe și de calitate mediocră.

prof. dr. doc. ing.
Dumitru Teaci

(Continuare în pag. 3)

Ingineri mari personalități

DUMITRU
VĂSESCUInventatorul unui vehicul precursor
al automobilului actual

Într-o zi luminoasă și caldă din primăvara anului 1880, parizienii care se plimbau liniștiți pe Champs Elysées savurând aerul proaspăt au văzut venind dinspre Arcul de Triumf, îndreptându-se spre Place de la Concorde, o trăsură care mergea fără cai. Scotea un fum gros și sunete ciudate. Cetățenii, curioși și puțin speriați, se îmbulzeau la marginea troturelor să vadă cât mai bine ciudatul vehicul. Căii năvăși de la unele echipaje se zbăteau în hățuri punând în dificultate pe vizitii. Acest scenariu s-a repetat de multe ori în acel an până avea să intre în rutină și a fost comentat de presa pariziană în fel și chip. Printre altele se putea citi că dl Dumitru Vănescu, originar din îndepărtatele meleaguri ale Valahiei, student la Școala Centrală, unde se bucura de aprecierea profesorilor și încrederea colegilor, inventase acel vehicul fără nume, cel mai reușit "tren fără șine". La timpul respectiv nu exista termenul "automobil",

Mașina construită de inginerul Vănescu nu a rămas o curiozitate; aceasta a constituit o alternativă și o concurență pentru automobilele dotate cu motoare, construite de Daimler în 1885 și Benz în 1886.

Daimler a realizat un motor de 3 CP, având combustibil petrolul, pe care l-a instalat pe un vehicul cu două roți. Benz a construit un motor de 3/4 CP, pe care l-a instalat pe o căruță cu trei roți.

Inventatorul Vănescu rămâne în istoria automobilului un clasic recunoscut și necontestat, pentru soluțiile constructive aplicate de el pentru prima dată: șasiul, motor față (căzânelul), două tipuri de frâne, un sistem original de bracare a roților, pe care îl regăsim și la mașinile actuale, roți metalice cu cauciucuri. Se poate afirma cu date și argumente că acesta a fost primul autoturism din lume.

La apariția acestui autovehicul acționat de puterea aburilor se credea

1859 - 1909

public că acesta este automobilul viitorului.

Pe principiile constructive ale lui Vănescu, atelierele Gardner-Serpollet din Paris fabricau la sfârșitul secolului trecut autocamioane cu aburi.

Primăria orașului București a încheiat cu această firmă un contract pentru mai multe autocamioane, cu care urma să transporte gunoii menajeri. Primul autocamion a intrat în serviciu la București în anul 1900, dar a fost scos din uz la protestele vehemente ale locuitorilor de la periferie, care susțineau că autocamionul, în trecerea pe stradă, produce trepidății și le dărmă casele. Vănescu a circulat cu automobilul său și pe străzile Bucureștiului.

Între 1920-1930 au fost prezentate la expozițiile de mașini automobile cu aburi perfecționate, care în trei minute intrau în regim de funcționare.

În anii '30, uzinele GAZ din Moscova fabricau în

Inventatorii români
laureați
la Bruxelles

În zilele de 10-17 noiembrie a.c. a avut loc la Bruxelles Salonul Mondial de Invenții, cea de a 48-a ediție, organizat de Camera Belgiană a Inventatorilor.

Au fost prezentate 1100 de invenții din 40 de țări, dintre care din România 126.

Numărul medaliilor acordate inventatorilor români a fost de 110.

Inventatorul român dr. Eugen Pavel, a cărui invenție am prezentat-o în "Univers ingineresc" nr. 20/1999, a obținut pentru invenția Hyper CD-ROM "Medalia de aur cu mențiune" și trofeul "Organizației Mondiale a Presei Periodice", considerat drept cel mai prestigios al expoziției și totodată cel mai important premiu pe care l-a

câștigat un român la această manifestare de la începuturile sale și până în prezent.

Trofeul constă dintr-o operă de artă unică, creată de Fr. Lavrat, câștigător al premiului european de sculptură monumentală.

Mihai Olteneanu

Eveniment editorial

În ziua de 7 decembrie a.c., în sala de festivități a AGIR a avut loc lansarea lucrării "Inventatorii români", publicată de editurile AGIR și OSIM, autori Petru Costinescu, Nicolae Mihăilescu și Mihai Olteneanu.

Cartea, conținând 170 de pagini (text și ilustrații), prezintă un număr de 60 de inventatori români și invențiile lor. Aceștia au fost selecționați din cei peste 200.000 de inventatori înscrși în la OSIM de la înființare. Criteriul de selecționare a fost utilizarea invenției în producția industrială mondială, cu impact deosebit.

În deschiderea festivității au luat cuvântul domnia dr. ing. Mihai Mihăiță, președintele AGIR și ing. Gabor Varga, director general OSIM, care au arătat că apariția acestei lucrări reprezintă rodul colaborării între o instituție guvernamentală și o asociație profesională, apolitică, fapt care poate constitui un exemplu.

Cartea s-a bucurat de prezentarea excepțională a dlui academician Marius Peculea.

Întrunirea a constituit o ocazie de comemorare și un gest de recunoștință față de acești iluștri înaintași creatori de știință și tehnică românească, recunoscuți în toată lumea.

Cei care au luat cuvântul au propus ca volumul să fie reprodus într-un tiraj mare, pentru a fi răspândit în rândurile tineretului și tradus în mai multe limbi străine pentru a fi transmis instituțiilor similare din străinătate.

La această întrunire au participat reprezentantul primului ministru, ilustre personalități academicieni, profesori de la Universitatea Politehnica, oameni politici și descendenți din familiile unor inventatori.

NOI APARIȚII ÎN EDITURA AGIR

- Charles-Pierre Ducancel, *Interiorul unui comitet revoluționar François René de Chateaubriand, Memorii de dincolo de mormânt* (traducere și adaptare Dan A. Lăzărescu)
- Nicolae Drăgulănescu, *Science et techniques de l'information. Genèse et évolution*

Săptămâna europeană
a calității

În acest an, la Timișoara, mai mult ca altădată, în cadrul Săptămânii Europene a Calității au fost organizate o serie de manifestări tehnico-științifice în domeniul respectiv.

Astfel, filialele Timiș ale AGIR, AGER și VGR 1903 au organizat împreună o dezbatere cu tema "Calitatea produselor". Camera de Comerț, Industrie și Agricultură Timișoara a organizat un Simpozion cu titlul "Sistemul calității, necesitate acută încă ignorată". La Simpozionul "Sisteme integrate pentru producția agroalimentară", Filiala AGIR Timiș a introdus un capitol care se referea la calitatea produselor.

Presă, posturile de radio și TV, pe baza unui material pus la dispoziție de Filiala AGIR Timiș, au prezentat comunicate proprii care se refereau la Săptămâna Europeană a Calității și la importanța pe care o are calitatea produselor și serviciilor în pregătirea țării noastre pentru intrarea în UE.

Manifestările tehnico-științifice desfășurate au fost amplu mediatizate.

Din materialele prezentate și din discuții au reieșit următoarele:

Există mulți manageri care încă nu dau importanța necesară calității.

Este necesară organizarea și desfășurarea unei educații continue privind

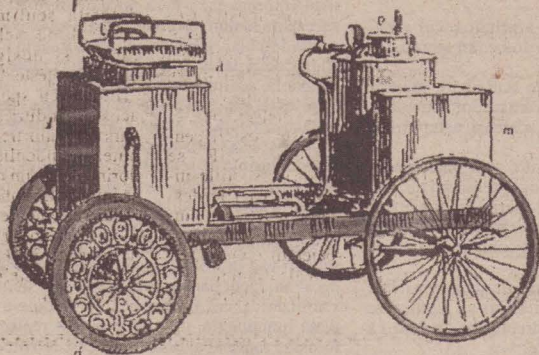
importanța realizării lucrărilor de bună calitate.

Acreditarea laboratoarelor și a sistemelor este scumpă.

Se discută mult despre asigurarea calității, dar mai puțin despre îmbunătățirea calității, care în special în condițiile țării noastre este foarte importantă.

În condițiile unei economii de piață, unitățile cu profil de producție dacă nu iau măsuri serioase și urgente pentru îmbunătățirea și asigurarea calității produselor se vor autoelimina.

ing. Viorica Bălan,
secretar Filiala AGIR
Timiș

care a apărut mai târziu și este menționat pentru prima dată în Larousse, ediția 1898.

Dumitru Vănescu s-a născut la Iași, la 29 octombrie 1859. Încă din liceu manifesta aplicații pentru mecanică, mesterea lacăte, zăvoare, broaște de uși și inventa diferite dispozitive. El mărturisea colegilor săi dorința de a deveni inginer. Ajuns la Paris, s-a înscris la Școala Centrală, așezământ de învățământ tehnic superior, care pregătia inginerii. La locuința lui din Rue Michel și a amenajat un mic atelier în care a început să lucreze la o mașină cu care să se circule pe drumurile publice, acționată de aburi, pe care a pus-o în circulație în primăvara anului 1880, de a cărei perfecționare avea să se ocupe toată viața.

că va deveni cel mai important mijloc de transport pentru șosele al secolului XX.

În 1895, la Paris a avut loc o cursă de automobile la care au participat atât mașini acționate de cazane cu abur, cât și cele dotate cu motoare cu explozie. Discuțiile au fost pe măsura evenimentului.

Ziarele laudau avantajele automobilelor cu aburi; comenzi simplificate, capacitatea de transport superioară, piesele componente simple și durabile, posibilitatea de a schimba ușor direcția de mers fără a utiliza mârșărierul (angrenaj complicat), eliminarea ambreiajului; cutiei de viteze, arborelui motor, magnetului, carburatorului și delcoului, care la motorul cu explozie prăvăie "pere". Se asigura

serie autocamioane cu abur pentru uzul armatei. Încălzirea apei se făcea cu lemne, paie etc.

Deși în această concurență, care a durat până în anii '40, când a învins definitiv mașina cu motor tip Daimler-Benz, și acum sunt constructorii de automobile vătorești care prezintă la saloanele de automobile mașini acționate de puterea aburilor.

Automobilul Vănescu a reprezentat pentru epoca respectivă cel mai reușit vehicul, care întrunea toate calitățile necesare pentru a circula pe drumurile publice.

Inginerul Dumitru Vănescu a încetat din viață la București, la vârsta de 50 de ani, la 29 octombrie 1909.

Mihai Olteneanu

Oleuriile biodegradabile - o revoluție în tehnologia lubrifierii

Oleuriile biodegradabile reprezintă în momentul de față o realizare performantă în domeniul ungerii echipamentelor și mașinilor ce lucrează preponderent în condiții ce fac posibilă poluarea mediului înconjurător. Acest lucru se referă imperativ la echipamentele și mașinile din agricultură, din industria de construcții, din marină, din silvicultură, din industria tipografică, din forajul sondelor, din căile ferate, din industria de autovehicule, unde se pune problema reducerii poluării, ca urmare a pierderilor de lubrifiant pe sol sau în apă.

Practic, componenții care concurează la realizarea efectivă a acestor tipuri de oleuri înlocuiesc soluțiile clasice prin care se utilizau oleuri minerale de bază și aditivi chimici poluanți, cu oleuri de bază din rapită sau cu esteri naturali sau sintetici - combinații dintre alcooli pe suportul unor acizi organici - aditivi cu produse care să asigure o biodegradabilitate cerută de normativul de mediu internațional.

Biodegradabilitatea, definită ca abilitatea de autodegradare a lubrifiantului în prezența dioxidului de carbon, de ape sau a biomasei, prin activitatea biologică a microorganismelor, se clasifică în clase de risc de la "3" la "0", "0" fiind cea mai bună cotație, din care fac parte oleuriile biodegradabile.

Performanțele oleurilor biodegradabile sunt comparabile, în unele cazuri sunt chiar mai bune decât ale oleurilor minerale utilizate pentru aceleași aplicații.

Oleuriile biodegradabile prezintă proprietăți excelente la temperaturi scăzute sau ridicate datorită unor indici de vâscozitate mult mai ridicați decât ai oleurilor minerale, proprietăți de volatilitate ce contribuie la eliminarea fumului și vaporilor în atmosferă, proprietăți antifricțiune și antiuzură, dar nu în ultimul rând, biodegradabilitate.

Oleuriile biodegradabile au și unele inconveniente, ce rezultă din tendința de umflare a garniturilor de etanșare și o stabilitate hidrolitică mai scăzută, dar și dintr-un cost ceva mai ridicat.

Biodegradabilitatea de peste 90%, corespunzătoare clasei de risc "0", se traduce și prin timpul maxim de autodistrugere, în prezența microorganismelor, de până la 28 de zile, existând produse ale companiei Texaco care au o biodegradabilitate de 98%, la un timp maxim de degradare de 21 de zile.

Pe tipuri de oleuri, o largă aplicabilitate o au oleuriile hidraulice, al căror rol este prezent în transmisiile de putere ale instalațiilor agricole (trac-

toare, combine etc.), ale locomotivelor diesel hidraulice sau ale camioanelor din exploatarea fabricilor de materiale de construcții, concepute pe bază de esteri sintetici și aditivi fără zinc.

În silvicultură, oleuriile biodegradabile sunt utilizate în ferăstraiele cu lanț, dar și la combinele forestiere sau la gaterile pentru producerea cherestei.

Cea mai interesantă aplicație a oleurilor biodegradabile este la motoarele în doi timpi ale ambarcaunilor (bărți cu motor, nave ușoare etc.) și la unele echipamente ale instalațiilor marine de foraj.

Merită avută în vedere experiența unor țări europene cum ar fi Germania, Marea Britanie, țările din Scandinavia, Elveția, dar și SUA și Canada, unde legislația în domeniul protecției mediului înconjurător, deosebit de severă, obligă la utilizarea oleurilor biodegradabile.

dr. ing. Ion Irimia
Zecheru,
SNP Petrom SA -
București

UNDE SUNTEM DUPĂ ZECE ANI DE SPERANȚE

(Urmare din pag. 1)

Intrarea în Uniunea Europeană înseamnă a intra într-un mecanism foarte precis, în care lărgia și rutina nu au loc. Este nevoie de antrenarea, participarea și stimularea tuturor spiritelor luminate.

Noi, inginerii, suntem actorii și beneficiarii unei mișcări care afectează toate activitățile umane, de la sisteme de informații și transport până la activitățile politice, financiare și comerciale.

Noi creăm și conducem proiecte, activități industriale și servicii, creăm avuții prin inovații și aplicații tehnice care generează bunăstare, locuri de muncă și bogății. Ne asumăm, deci, o mare responsabilitate în vederea dezvoltării echitabile a umanității și știm că responsabilitatea lumii începe cu responsabilitatea față de individ.

Să găsim, așadar, răspunsuri și la întrebările pe care le pune generația de azi. Avem de ales între o catastrofă internă și organizarea serioasă a speranței. România se găsește într-o grea cumpănă interioară, care, ignorată de o miopie politică, poate aluneca în tragedie națională.

O dată cu completarea continuă a cunoștințelor, să avem idei noi pentru a căuta și a da cele mai bune răspunsuri mișcării de transformare și pentru ameliorarea aportului nos-

tru la progresul societății în mișcare. Să gândim împreună proiecte și să le realizăm cum putem mai bine împreună, iar proiectele - ca rod al unor inițiative colective sau individuale - trebuie încurajate și susținute. Să încercăm să remediem, nu doar să deplângem!

Ca urmare, inginerii au nevoie de o asociație puternică, iar o asociație puternică are nevoie de participarea activă a membrilor săi pentru a face mai bine înțelese dorințele lor, pentru afirmarea credibilității, prin participarea la dialoguri interne și internaționale, făcând astfel cunoscută contribuția lor la adaptarea față de schimbările lumii. Asociația nu poate trăi din intenții bune, ci dintr-un fel de energie a strălucitelor spirite care sălăjuiesc în ea. Dar cum să contribuim la schimbare în afara unui proiect de schimbare, fără să știm în detaliu ce este pe cale de schimbare, dacă nu există comunicare?!

Asociația noastră trebuie să-și întărească structura și activitatea pentru a se adapta la noile responsabilități într-o lume în evoluție rapidă. Și aceasta este posibil pentru că în AGIR se stimulează discuțiile interne și dezbaterile deschise și respectuoase, între noi și cu alte organizații ale societății civile și cu instituții ale statului.

Noi înțelegem că

întâlnirile contribuie la întărirea și mai buna cunoaștere a rolului pozitiv al inginerilor, la realizarea unei lumi mai bune.

Ne apropiem de mileniul următor și în acest timp este necesar să organizăm și să participăm la multe activități instituționale, tehnice și sociale care constituie o bună ocazie pentru inginerii din toate domeniile de a întâlni, de a stabili relații, de a se înțelege, de a da sau de a propune soluții.

Trebuie să dispară inerția, ruțina, comoditatea și mai ales cel mai mare dintre toate păcatele, indiferența! Criza pe care o trăim - ca și alele din care am ieșit - poate avea o adevărată putere magică în limpezirea confuziei, în accelerarea deciziilor; ea poate aduce importante lămuriri de conduită moral-profesională.

În pragul noului secol, omenirea pare prinsă într-o stare de incertitudine, gen "fin du siècle", dar sfârșitul de mileniu aduce o și mai adâncă tulburare, datorită sentimentului general de schimbare rapidă și nesigurantei care-l însoțește.

Închei cu speranța că aceste gânduri, fiind în curs de realizare, le vom putea și îndeplini. Dacă dorim să reușim ca popor, să imprimăm solidaritatea umană ca valoare etică supremă, iar un prim pas în acest sens îl reprezintă stimularea înțelegerii, a comunicării.

Nu mai înjurăturile nu mai ajung

(Urmare din pag. 1)

Decăderea economiei românești nu a început numai după 1990, ci mult mai devreme, atunci când înapoieră tehnică și managerială, dublată de dorința aberantă de înapoieră forțată a datorilor externe a fostului dictator, a privat întreprinderile românești de posibilitatea de modernizare a industriei, care se impunea cu stringență datorită fenomenului mondial de globalizare a piețelor, la care trebuia să rezistăm.

Și ce dacă? Astea toate le știm, veți spune, stimați colegi ingineri. Cum nu este important cum am căzut în groapă, ci cum ieșim din ea.

Pentru a depăși faza supărării și sau chiar a mâniei și a încerca ieșirea din criză, trebuie să știm exact care au fost cauzele căderii groaznice a economiei românești și să le demontăm pe rând cu eficiență.

Revenirea la NORMAL este pe deplin posibilă dacă vom avea o conducere NORMALĂ a destinelor țării.

Am ajuns în situația rușinoasă să acceptăm o tutelă a Uniunii Europene sub aspectul elaborării unor strategii, eu aș zice mai curând tactici de scurtă durată pentru a ieși din criză. Așa ne trebuie! Oricine îți dă niște bani, mulți, puțini, vrea să știe

pe ce-i cheltui și dacă ești în stare să-i dai înapoi. Noi am împrumutat peste 10 miliarde de dolari în ultimii zece ani și i-am mâncat, băut și fumat. Foarte puțini din banii împrumutați s-au investit în ceva durabil și productiv. Acum ne căcuiim pentru cele 150 de milioane de dolari de la FMI, fiind în stare să părăduim și puținul ce a mai rămas din agricultura noastră, pentru a împlini faimosul - prin monstruoșitatea sa - program ASAL, care ne-a făcut VASAL la globalizații.

Ca ingineri români, mâniați rău pentru ce ni se

întâmplă, trebuie să punem capăt incompetenței agresive a politicizantilor care pretind că ne conduc în ultimii zece ani și să ne apucăm de muncă cinstită și eficientă în oricare din sferele de proprietate, privată, de stat sau socială, renunțând la starea de expectativă furioasă care nu aduce nimic bun.

Putem și trebuie să ieșim din marasmul economic-social în care ne-am trezit și care ne-a aruncat în fundul coșului lumii a treia, de subdezvoltare și de subnutriție, de existență la marginea lumii.

O dată cu lansarea pe piață a celor două produse, Mechanical Desktop 4 și Mechanical Desktop 4 Power Pack, se completează seria de soluții "Design 2000" propusă de Autodesk pentru mileniul trei în domeniile construcțiilor civile și arhitecturii, cartografie, GIS și mecanică.

Mechanical Desktop 4 este un produs foarte performant pentru modelare parametrică de piese solide, suprafețe și ansambluri, pentru proiectare în domeniul mecanic și desenare. Promovează conceptul "Uniting 2D and 3D", ce se referă la asociativitatea bidirecțională model-desen, îmbinând lucrul 2D cu cel 3D și astfel asigură premisele parcurgerii etapelor de proiectare de la idee la produs.

Cu peste 150.000 de licențe vândute în aproape doi ani, MDT se dovedește a fi cel mai bine vândut produs de mecanică. Având ca platformă produsul AutoCAD 2000, pe care îl include, și dezvoltat pe baza noului nucleu pentru modelare, ACIS 5.1, de la Spatial Technologies, oferă o mai mare viteză de lucru, flexibilitate, nu mai puțin de 104 noi facilități față de versiunea MDT 3, legate de productivitate, ușurință în utilizare, abilitate de captare a intenției utilizatorului, extensibilitate și proiectare de ansambluri 3D complexe.

A&C International SA este distribuitorul Autodesk în România.

Persoană de contact: Branko Boor, tel: 01 250 5315, fax: 01 250 7774, e-mail: office@acintl.ro

Mechanical Desktop 4

SECTIUNEA

în timp și spațiu

O profesie cu largă deschidere spre lume

- Să spui puțin și să faci mult ● Unilateralitatea - rețeta garantată a eșecului ● Ce reprezentăm și cine ne reprezintă? De la hobby la necesitățile vitale

Dacă ne-am decis ca, în acest număr, cu specificul lui, să păstrăm aceste două pagini în formula cunoscută, motivul n-a fost acela de a da o notă gravă demersului nostru publicistic, acum la cumpăna dintre ani. Este vorba, înainte de toate, despre nevoia omenească de a ne privi în oglindă și de a ne lăsa priviți pentru că momentele de bilanț și de conturare a perspectivelor pentru 2000 sunt - ele însele - inspiratoare de exigente autoanalize și de proiecte realiste. Adevărul nu face rău nimănui!

Nu spunem, desigur, nici o noutate când ne gândim la multilateralitatea preocupărilor celor ce au profesat - de-a lungul timpului - "meseria de inginer", după cum este o realitate că un număr mare de colegi de breaslă au - și în prezent - preocupări diverse, fie complementare obiectelor de activitate curentă, fie - pur și simplu - hobby.

Disputele dintre cei care pledează pentru o înaltă specializare și cei care se pronunță pentru universalizare vor continua, probabil, multă vreme. Nu dorim să ne implicăm într-o confruntare - de regulă - sterilă. Ne vom referi astăzi doar la câteva fapte și date, iar concluziile le va trage, desigur, cititorul, fără comentariile și "sentițele" noastre.

Rigoarea care ar trebui să caracterizeze activitatea unor miniștri de profesie ingineri nu se poate - probabil - manifesta din plin într-un mediu politic, economic și social atât de fragil, ca să nu spunem instabil. Cu toate acestea, nu sunt prea evidente eforturile pe care miniștrii noștri (ne îngăduim să-i numim astfel deoarece sunt și ei ingineri ca și noi) le depun pentru a imprima un alt stil, un alt mod de guvernare în care deciziile să fie judicioasă pregătite și responsabil adoptate, iar procesul aplicării lor perseverent urmărit.

Să ne exprimăm speranța, la final de an, că toate aceste neîmpliniri nu se vor mai regăsi în 2000. Cât trăim învățăm. Remarcă valabilă și în cazul domnilor miniștri. Totul este să existe un minimum de voință și un minimum de interes față de... interesul general.

dezinteres față de unele chestiuni majore puse în discuție, nici de "jocurile de culise" care fac delictul unei anumite părți a presei. Nu spunem că avem de-a face numai cu situații în care colegii noștri se "molipsesc"; ei înșiși (adică, unii dintre ei) promovează practici discutabile, remarcându-se ca "deschizători de drum" în ceea ce privește promovarea unor propuneri legislative insuficient fundamentate (o atestă avizele acide ale Consiliului Legislativ), redactate - uneori - neglijent, plecarea din sala de ședințe înainte de încheierea lucrărilor, inițierea de șuete interminabile pe culoarele sălii Omnia sau ale Palatului Camerei Deputaților.

Nu vrem să-i supărăm tocmai acum, de sărbători, dar prea adesea camerele de luat vederi ale televiziunilor îi surprind - și pe unii dintre colegii noștri - dormitând, dezlegând integrale, citind ziarele sau - pur și simplu - neatenți la ce se petrece în jurul lor. Este neplăcut și regretabil. Tocmai de aceea, cu alese sentimente prietenești (sperăm că nu vom fi acuzați de lipsă de respect), ne permitem să le atragem atenția, cu toată deferența, că domniile lor ne reprezintă și pe noi, că poartă "blazonul" de inginer, ceea ce obligă la mai mult și la mai bine.

Și dacă se vor supăra, să nu uite că reprezentăm - și noi - niscăiva voturi. Nu puțin, iar cât despre inginerii lideri și formatori de opinie în cele mai diverse domenii, ce să mai discutăm?!

Așa că... nu este loc de supărare.

◆ ◆ ◆ ◆ ◆
Nu mai puțin de 158...

Din totalul de 461 de parlamentari (deputați și senatori), 158 sunt de profesie ingineri. De departe, parlamentarii cu această profesie reprezintă grupul cel mai numeros, atât din Camera Deputaților cât și din Senat. Se simte acest fapt în activitatea Legislativului?

Răspunsul nu este tașant, nici DA, nici NU.

Prezența unui număr atât de mare de colegi de breaslă în corpurile legiuitoare ale țării se face - categoric - simțită prin foarte multe elemente, unele "la vedere", altele "de adâncime", unele bune, altele mai puțin bune.

În primul rând, avem de-a face cu imprimarea unei anumite maniere de elaborare și prezentare a punctelor de vedere. Se cunoaște, de la distanță, când se află un inginer la tribuna Senatului sau a Camerei Deputaților. Predomină argumentele, se remarcă un efort de sintetizare, concizia caracterizează majoritatea intervențiilor, la obiect. Ingerii-parlamentari sau parlamentarii-ingineri (alegeți dv., stimați cititori, formula cea mai potrivită) nu se prea amestecă în discuții cu caracter ultrageneral, cuvântul lor caracterizându-se prin concretețe, prin ponderea mare a soluțiilor, nu a observațiilor critice rămase fără finalitate. Când se discută chestiuni mult prea îndepărtate de specializările și specialitățile lor, preferă să păstreze tăcerea, iar votul este orientat nu numai după regulile disciplinei de partid, ci și de punerea în balanță a argumentelor, bazate pe fapte, nu pe considerații abstracte.

Este încurajator să constatăm astfel de elemente într-un Parlament care are o imagine nu tocmai favorabilă în rândurile concetățenilor noștri. Nu vrem să idealizăm, însă, lucrurile. Cum "bunele obiceiuri" se răspândesc destul de repede, parlamentarii-ingineri nu sunt "codasi" nici în materie de abstenență, de călătorii dese și îndelungate în străinătate, de

◆ ◆ ◆ ◆ ◆
Noi și ONG-urile

După unele evaluări neoficiale, în prezent, în țara noastră funcționează aproape 100.000 de organizații neguvernamentale (așa-numitele ONG-uri) profilate pe cele mai diverse preocupări. Evaluările la care ne referim nu au inclus, nici măcar cu aproximație, numărul inginerilor care activează în ONG-uri. Dar, având toate temeiurile să considerăm că nu sunt puțini, ci de ordinul miilor.

Începând cu asociația noastră profesională cu largă reprezentare națională - AGIR - continuând cu fundațiile și asociațiile de ramură, cu organizațiile patronale și terminând cu instituțiile de binefacere, de protecție și reîncadrare socială, prezența inginerilor este notabilă. O confirmă, direct și indirect, prezențele lor în emisiuni de radio și de televiziune, în presă, la manifestări publice.

Am regăsit colegi de-ai noștri în fruntea asociațiilor care urmăresc respectarea drepturilor omului, promovarea principiilor democrației autentice, sprijinirea copiilor instituționalizați, cultivarea diverselor arte (plastice, muzicale, teatrale, literare etc.). Se poate afirma - fără teama de a greși - că activitatea inginerilor în astfel de structuri aduce un plus de rigoare, de organizare, de viziune sistemică și - de ce n-am spune-o? - de seriozitate.

Angajarea în astfel de activități - fie că sunt sau nu retribuite - reprezintă o opțiune responsabilă, nu pasiunea, interesul pentru "modă", ci pentru binele public, pentru sprijinirea unor inițiative menite să împingă lucrurile înainte, să asigure un suport solid demersurilor dezirabile în domenii a căror importanță nu mai trebuie subliniată.

Suntem bucurosi să receptăm numeroase mesaje de apreciere a contribuției colegilor noștri în numeroase colective care concep strategii, programe, planuri care vizează nu numai

Avem și noi miniștrii noștri...

Zilnic, pe ecranele televizoarelor apar personalități care ne-au devenit familiare. Sunt, în special, membri ai Guvernului actual care se luptă, din greu, pentru o cât mai bună "imagine" a domnilor lor. Ca economia se află într-o cădere liberă este atât de palpabil încât mulți dintre domni miniștri și alți demnitari (în special, secretari de stat) nu se mai încumetă să nege evidența.

Atunci, despre ce ne vorbesc cu atâta convingere? Despre faptele proprii de vitejie, despre politicile lor autentice reformatoare, despre proiecte însuflătoare...

În prea puține împrejurări se face conexiunea dintre activitatea din propriile "parohii" și rezultatele, de ansamblu, ale industriei, agriculturii, ale celorlalte ramuri ale economiei. De acest păcat se fac vinovați... din păcate chiar și miniștrii de profesie ingineri.

Din cei 25 de membri ai Guvernului, 7 sunt ingineri; prin urmare, aproape o treime. Domniile lor conduc sectoare cheie ale economiei și au astfel o mare răspundere față de stările de fapt care ne îngrijorează, care întretin temerile, care nu par a se ameliora în viitorul previzibil.

Nu ne propunem, acum, să emitem judecăți de valoare, nici să negăm ceea ce s-a făcut bine, începând cu tentativele de spargere a monopolului fostelor regiilor autonome și terminând cu restructurarea proprietății, în special în agricultura.

mai o dezvoltare economică durabilă, ci și ameliorarea condițiilor de trai ale persoanelor defavorizate, ca și instaurarea în societate a regulilor simple, onestității ale moralei, ale unor raporturi normale între semenii noștri.

Ca și în celelalte însemnări din aceste pagini, nu avem intenția de a idealiza lucrurile. Păcatele societății noastre în mult prea prelungita tranziție spre economia de piață, spre un stat autentic democratic, se regăsesc și în activitatea colegilor de breaslă antrenati în activitatea ONG-urilor, dar semnalele

pe care le evocăm arată că dominante sunt notele pozitive, contribuțiile pozitive la împlinirea unor aspirații cu adevărat dezirabile.

Să le urăm, așadar, succes și colegilor noștri care își consacră energia, timpul și aptitudinile unor cauze nobile!

Nu numai inginerie...

RĂU

Când am auzit cum îl cheamă am înghețat! Să-l mai și deranjez cu pretenția de a fi bun cu mine? De la avizier până la ușa decanului erau câțiva pași. Mi-au luat, parcă, o veșnicie.

Mă înscriserăm să dau examen de admitere la Metalurgie. O făcuserăm în ultima clipă. Așa fusesem sfătuit de la fabrică. "Vulcan"-ul, unde roboteam ca muncitor, avea ceva burse pentru acest sector și speram în parfumul lor ademenitor. La secretariat, la ora două după prânz, câțiva pretendenți ca și mine la titlul de Cavaler al Ordinului întru Oțel și rudele sale apropiate, măsurau nerăbdători mersul celor din față. Pe ușa deschisă intră un bărbat înalt, ușor adus de spate, cu o calviție agresivă. "Pregătiți-vă să încheiați! Trebuie să raportăm cifrele la minister!" Dă să plece. Ca și cum ar fi ținut să se știe că este acolo și veghează, una din secretare ridică glasul: "Unii nu au toate acele..." Într-o împrejurare anume, rătăcisem dosarul de înscriere. Aveam asupra-mi doar diploma de liceu. Gata să iasă pe ușă, auzind-o, bărbatul cu mers hotărât se întoarce doar cât să fie înțeles: "Primiți-i! N-o să intre la oral dacă nu aduc actele." Era rectorul, nume cunoscut: Constantin Dinculescu.

A doua zi, prima probă scrisă: fizica, Miercuri - geometria plană și în spațiu; joi - algebra și trigonometria.

De vineri dimineața, asaltăm zidurile din Polizu în așteptarea verdictelor. Un brunetel cu mustață de frizer (Erol Flynn l-ar fi putut învidia), dă neputincios din umeri. După masă, la fel. Sâmbătă dimineața, ne prind zorile ițindu-ne prin grilajele mute. "Când se dă dom'le rezultatul?" întreba câte unul mai artăgos. Când și când, înmuit probabil de înfățișarea noastră jalnică, de înși care pretend ceva ce nu e al lor, cerberul cu mustață încerca o ieșire: "Da' ce le dau eu, taică?"

Sâmbătă după masă nu mai m-am dus. Deprins cu rigorea uzinală, mi-am făcut calculele simplificatoare: "Măine e duminică, nu se lucrează. O să se pună listele, să aștepte omul, iar treaba începe, socotit, de luni."

Apar duminică pe la prânz. Stălpu de pază, la locul lui. Încercător în logica mea, nici nu bag de seamă că grămezile neorganizate de curioși din fața porții au dispărut. Îl salut ca pe o veche cunoștință și încerc să-i citesc în zăvirii dacă are de gând să schimbe ceva din discursul lui cu privire la noi. Se lasă greu. Bun psiholog, a priceput că cel ce vrea să cumpere are măcar datoria de a întreba de preț. Dar nu deschid bine gura că mă potopește cu un răspuns rostii pe nerăsuflăte: "Ehe, s-a și dat! A început examenul!" "Când, domnule?" mă trezesc eu cu greu. "Aseară. Să fi văzut ce era aici... Cine-a avut noroc, acu tremură." Filozofia lui nu e chiar de neglijat dar nu mă găsește disponibil. Pornesc întins către clădirea facultății - corpul I, unde se găsea și biblioteca institutului - cele câteva trepte de la intrare le sâr dintr-o dată și alerg înfrigurat pe listă. Mai mult îmi ghicesc numele, gândul meu căuta soluția variantei optimiste: dacă da, ce mă fac acum? Cum ies de aici? Atunci mi-a bătut pe umăr șansa, numai că îndemnul ei îmi pică precum un bolovan de sare pe rana deschisă: Mergi la decan!

Până la urmă, m-am dus. Un domn uscățiv, cu față osoasă și părul rar. Îi spun pe nerăsuflăte ce mă împinge în biroul său, tac așteptând răspunsul ce întârzie. Clipește precipitat în spatele lentilelor, frământându-și buzele. "Așteptai să te chem eu de acasă?" Îl aud pe ton dojenitor. Explic pe cât pot. Stau peste mână de aici, zilnic am bătut drumul încoace dar nimeni n-a făcut precizări de vreun fel. Iar de ghicit, n-am ghicit.

Se ridică de la masă fără a mai zice vreo vorbă, îl urmez în tăcere presupunând că are legătură cu mine această ieșire neplanificată din încăperea. Pe drum mă întrebă de nume, la avizier din hol verifică în ce grup am fost repartizat și începe să urce agale scările.

La etaj, prin ușa întredeschisă a sălii ascult discuția decanului cu profesorul examinator. "Ne-am înțeles să ascultăm până la litera T. Reluăm examenul după pauza de masă. Să vină atunci. Cum se numește candidatul?"

- Vine iarna.

- Iarna-i floare la ureche!...

Astfel s-a configurat ieșirea din labirint. Meritul revine celor doi: profesorului-examinator, care a percutat fără false accente regulamentare (îi datorez pe deasupra fizicianului atomist Agărbițeanu - domnia sa se găsea la catedră - și o notă foarte bună) și bineînțeles decanului. Numele său: Alexandru Rău.

L-am știut în fruntea Facultății de Metalurgie pe aproape toată durata studiilor mele. Domina cu autoritate scena profesiei noastre în suprafața de teren numită elaborarea oțelurilor. Începuse meseria la Reșița, de unde prinsese o bursă în Germania interbelică. Îl așteptau, la întoarcere, oțelăriile Hunedoarei, unde s-a validat pe multiple azimuturi. O bucată de timp a lucrat în uzinele Brașovului. Catedra l-a pus în contact cu zecile de promoții ale școlii românești de metalurgie. Artizanul din el a topit ceva din zăcămintele interioare acumulate ani mulți pentru a le transfera luminozitățile necesare spre captatoarele de energie ale absolvenților. Mai știu despre profesorul Alexandru Rău că în calitatea-i de președinte al comisiei de licență și-a așezat semnătura pe diploma mea de inginer alături de nota 10.

L-am revăzut într-o împrejurare anume. Fostii săi studenți l-au invitat în noul sediu al facultății din Dealul Cotroceni pentru a-l sărbători. La 90 de ani câți avea atunci, profesorul Rău cu o memorie proaspătă și activă ne-a vrăjit ore în șir plimbându-ne pe cărările unei existente predestinate a se consuma la flacăra tulburătoare a oțelului în stare născândă.

De-ar fi trăit până azi, profesorul Alexandru Rău s-ar fi putut privi ochi în ochi cu secolul XX. Erau născuți odată.

ing. Neagu Udrou

Gripa

De-o bună vreme-ncoace, am treburi cu duimul;
Din zori și până-n seară în sus și-n jos bat drumul,
Iar noaptea sunt adesea silii a mă gândi
La ceea ce urmează să fac a doua zi.
Dar datoria cere să îmi răpesc o clipă,
Oricât de prețioasă, să vă vorbesc de gripă.
Deși a ei origini cu greu se pot discerne,
Ea face parte totuși din bolile moderne.

Se povestesc atâtea și cred c-ați auzit
De-un june fără minte și care a-nvăzuit
La telefon să-l cheme pe amicul său gripat:
În ziua următoare a și căzut la pat!
Iubita mea, sosită chiar astăzi din vacanță,
Mi-a spus cu ochii-n lacrimi, dar plină de speranță:

"Tu ești puternic! Ia-mă sub nobila-ți aripă!
Îți jur pe veci credință, dar scapă-mă de gripă!"

Prezentă pretutindeni în aer, sol și apă,
Cu toți fugim de gripă, dar nimenea nu scapă.

Un virus asiatic sau spaniol nu-s glume,
Ci fapte concludente: le-atestă-ntreaga lume.

Perfida maladie te-nșală la-nceput
Și se prezintă simplu: începe e-un strănut.
Pe urmă vine altul, pe urmă un fior,
Ce nu e nici de teamă, dar nu e nici de dor,
Și totul se transformă în cel mai crunt dezastru.

Căci sângele se schimbă din roșu în albastru!

Iar sufletul se zbate să iasă în afară,
Cu viața ce se scurge pe fiecare nară!
Gândind la rece, vina, de-a dreptul ener-vant,

O poartă-un mic nemernic: e virusul filtrant.
Microbul cum se vede, constăți în gândul tău.

Cu cât se micșorează, cu-atâtea e mai rău.
Cum e un pic mai mare, în ajutor îți vin
Amici ca vitamine, injecții și vaccin.
De-ar fi mai mare încă, să zicem cât un bob,
Se schimbă toată treaba, căci nu mai e mi-crob!

Așa e-moideana mai greu să se înfrunte,
Nu marile probleme, ci cele mai mărunte.
E foarte explicabil să vezi cum fiecare
La propriile sale măsuri de apărare.

Mergând de la tratarea cu ierburii și poșircă
Și până la nivolita cu medicul de circă.

Efecte pozitive rezultă cu gargară -
Metodă susținută de presă-n orice țară.
Speranțe certe însă aș spune că oferă
Schimbările de aer, și chiar de atmosferă.
Dar până se va pune la punct profilaxia,
Ca omul să nu umple cu gripă Galaxia,
Concluzia e una: rezistă pe picioare!
Acela ce transpiră cu propria-i sudoare!

prof. dr. ing. Corneliu Berbente
(Din volumul Epigrame... și altele)

Plouă

Plouă, plouă-n dușmănie
Iarnă e și e Crăciun
Stă natura cu mânie
Totu-i rău și nimic bun?
Un an rău e pe sfârșite
Unul nou se-anunță rău
Nimic bun nu ne promite
Câmpul devenit bălțu
Peste toate cele rele
Gânduri bune ne dorim
Spore vrem și nu belele
Totu-i sănătos și sim!
Am văzut în viața noastră
Și ani răi și ani mai buni,
Fosta Dunăre albastră
Cea cântată de străbuni
A văzut și ea prin vremuri
Dans, sau bocete, sau cânt
Fericire sau blestemuri
Pe acest mănos pământ.
Soare fi-va-n primăvară
Ne vom scurge iar pământul
Iarba bună o să-apară
Se va lumina iar gândul.

23 decembrie 1980

prof. dr. doc. ing. Dumitru Teaci
(Din volumul Clipe de viață)

După o călătorie oboșitoare cu autobuzul, am ajuns la granița României, în primele ore ale dimineții. Eram împreună cu doi coreni din Sud și un german în momentul când se controlau pașapoartele. Caracteristicului „Bine ați venit!”, rostit în limba engleză, i-am răspuns în limba română „Bine v-am găsit!”

Pretutindeni pe unde m-am dus mai târziu am simțit călduroasa primire și mi-am adus aminte de tradiționala prietenie dintre popoarele noastre, care fără a ne adresa vechimii, este pusă în evidență mai ales în jurul secolului XVI; când circa 15.000 de albanezi (o cifră impresivă, având în vedere secolul respectiv) se îndepărtează din Albania și se stabilesc în România primitoare, condusă pe atunci de Mihai Viteazul. În cele două următoare secole, acest țări frumoase și bogate de 237.500 km², unde locuiesc azi 24 milioane de persoane, i s-au îndreptat și numeroși alți albanezi cu speranța de a trăi mai bine, comercianți, muncitori și păstori, deoarece cunoșteau tradiția de bună primire și suflet larg a poporului român, unde se bazează din plin cultura noastră și personalitățile noastre culturale în timpuri dificile. În România, Naum Veqilharxhi a publicat primul abecedar albanez în 1844, la Brăila s-a tipărit primul număr al unui ziar albanez, în România se împletesc numeroase evenimente ale vieții intelectuale albaneze pe la sfârșitul secolului XIX, cum este de exemplu ziua de 24 ianuarie 1889, când studenții albanezi au creat asociația lor la București.

Sus-menționatele emoții nu mi s-au despărțit din momentul când am pășit la București și i-am telefonat prietenului meu de când eram student, Ardeleanu Ioan din Oradea. Și am căzut pe gânduri, meditănd: de ce o despărțire atât de lungă între prietenii a două popoare atât de apropiate? De ce s-au ridicat atâtea ziduri și tranșee, cu scopul de a nu comunica, când cealaltă parte a lumii a surclasat perioada aviației și se îndreaptă spre cea a rachetelor cosmice, cu scopul de a călători cât mai departe.

M-a trezit vocea melodioasă și caldă a funcționare de la poșta:

- Domnule, de unde veniți, deoarece după cum vorbiți limba română îmi pareți străin?!

- Sunt albanez, i-am răspuns eu, iar cuvintele sale „Drum bun spre Oradea, domnule arhitect” m-au însoțit tot drumul, pe timp ce îmi aduceam aminte de Facultatea de Arhitectură „Ion Mincu” - în fața căreia se află biserică cu numele Dinter-Ozi, care tradus în limba română înseamnă „într-o zi” deoarece a fost terminată în ziua de calendar în care a început să se construiască.

Este biserică în care albanezii care locuiau în România se adunau duminicile și i se rugau lui Dumnezeu pentru o viață mai bună, pentru a clădi ceea ce nu putuseră să construiască în țara lor.

Acum, mai mult tace, dar mie cu această tăcere parcă îmi vorbește: „Albanezi, ori unde vă aflați, să vă respectați unul pe altul. Să respectați pe scumpa noastră muma, care aici în străinătate este numită Albania”.

Am călătorit cu trenul spre Oradea, spre orașul pe care l-am văzut prima oară în anul 1961. În compartimentul meu se aflau și alte trei persoane, un cuplu și un bărbat tăcut, de etatea mea. Soția româncă i-a

Două săptămâni în România Impresii de călătorie

cerut bărbatului ei, care era turc, bani și la prima stație a coborât și s-a întors cu ceea ce cumpărase pentru noi să ne servească pe toți, parcă ne aflam la ea acasă. M-am gândit: „Cu toate că ne apropiem, reci, de sfârșitul secolului, căldura românească se simte prin suflurile românilor care te iubesc și te respectă. Și de ce nu? Și pe noi, albanezii”.

Pe când se apropia miezul nopții, celălalt bărbat - de etatea mea - mi-a făcut semn să ieșim pe coridorul vagonului, deoarece băuse și se simțea bine. Când l-am întrebat ce profesie avea, a început să-mi povestească de parcă eram vechi prieten. „Am lucrat 40 de ani ca inginer de gaze și dacă tu ai fi avut o hartă a României, unde ai fi pus degetul, eu ți-aș fi spus cum se numește localitatea respectivă, câți locuitori are, ce produce și ce sondă de petrol se află în apropiere. Am lucrat și în Libia, dar sănătatea nu mi-a permis să rămân mult timp acolo.”

Îmi arăta cât de muncitori sunt românii și înainte de a ne despărți la Oradea, mi-a urât să petrec zile frumoase pe lângă prietenul meu de facultate, Ardeleanu Ioan, căruia îi cunoștea obiectivele proiectate la Oradea precum și la Baile Felix.

Când mă simțeam singur pe peronul gării, am auzit din spate o voce caldă:

- Ce faci aici Jean, unde ai dispărut atâția ani?

Am întors capul și am zărit un bărbat destul de îmbătrânit, care, cu lacrimi în ochi, a continuat să-mi spună:

- Bine ai venit! Unde ți-ar plăcea să ne ducem?

I-am răspuns foarte natural:

- La tine acasă!

Pe când călătoream cu mașina lui - „Dacia”, producție românească - mi-a spus:

- Eh, ai venit iarăși la Oradea!

Atunci distanța de atâția ani despărțire

parcă a devenit mai îngustă. M-am simțit ca în anul 1961, când m-am dus pentru prima oară la satul lui, Cecnea, și în acea casă fratele lui mai mic mă căuta în fiecare noapte să-i recit poezii albanezești.

Acum, casa lui era o vilă cu trei etaje, proiectată după standardele europene, cu un salon foarte mare, unde îți făcea impresie un televizor de două ori mai mare decât televizoarele obișnuite. Soția lui, și dânsa arhitectă, pe care o văzusem numai într-o fotografie trimisă în 1967 după un turneu pe Dunăre, imediat mi-a urât „Bine ați venit!”, m-a pofit la masă, să luăm micul dejun. Masa era un adevărat ospăț, ca la o nuntă.

Noi într-adevăr mâncăm mai mult dimineața decât la prânz și la cină - a intervenit prietenul meu când a constat mirarea mea - dar acesta nu este un mic dejun obișnuit, deoarece a sosit la mine acasă vechiul meu prieten.

Apoi, călătorind cu mașina lui pe strada lângă râul Crișana (Crișul Repede - n.r.), constatam un oraș schimbat foarte mult, sistematizat cu elemente arhitecturii urbanistice contemporane.

- Iată, clădirea asta din față - mi-a spus dânsul - este muzeul orașului.

Am văzut o clădire cu combinații de stil gotic cu elemente ale arhitecturii populare române, în curtea căreia, pe lângă pătrate, înalte de un metru, erau puse statui ale personalităților statului român din vechile timpuri până în zilele noastre, pe când înaintur

tru în diferite săli erau expozate care reprezentau viața, munca și arta județeană, cu o cultură atât de bogată.

Mai apoi a continuat:

- Pe când acest supermarket, cel mai mare în orașul nostru, „Magazinul Crișana”, este prima mea lucrare serioasă. (La intrare, pe o placă de marmură am citit numele proiectantului, al prietenului meu.)

Pe când continuam călătoria în direcția satului său, unde petrecusem primele două săptămâni în România, cu amintiri care nu se pot uita, prietenul meu a început să cănte

un vechi cântec românesc, foarte melodios, care îmi contura și mai bine acei ani ai tinereții mele.

- Ce biserică frumoasă, vopsită în alb, în mijlocul câmpiei verzi, i-am întrerupt fără să vreau cântecul.

- Înțeleg că dorești să ne oprim, ca s-o vezi mai bine - mi-a spus surzând și a oprit mașina.

- Bine ați venit, domnule arhitect, a spus paznicul imediat cum a bătut la ușă - totul s-a terminat. Acum zece zile am pus stolurile și au început să vină credincioșii. Preotul dorea să vă întâlnească, dar azi, din păcate, nu se află aici.

- Am lucrat mult la acest obiectiv - mi-a spus, M-am străduit să întrebunțez cât mai multe elemente ale arhitecturii populare române și cred că, până la un anumit punct, am atins scopul urmărit.

- Nu numai că l-ai atins, dar chiar și l-ai întrecut. În orice colț al lumii s-o vezi, îți face cu ochiul, amintindu-ți că este opera proiectantului român.

Paznicul i-a luat mâna, i-a sărutat-o și i-a spus:

- Cred că fac același lucru ca orice credincios, în semn de mulțumire, cu privire la acest dar - sălaș de odihnă pe care ni l-ai dăruit, deoarece de câte ori intrăm acolo, parcă ne eliberăm de necazurile vieții, ni se împlinesc dorințele.

Apoi a continuat, îndreptându-se spre mine:

- Dânsul nu numai că nu a acceptat să fie plătit, dar i-a dăruit bisericii și 2000 de dolari. Dumnezeu să-l mântuiască pe el și pe fetele care locuiesc la Berlin. Să aibă noroc o viață întreagă.

După ce ne-am despărțit de acest credincios, care mă uimea cu dragostea sa nemărginită față de Dumnezeu, Ioan m-a întrebat:

- Unde dorești să luăm prânzul, la un restaurant italian, chinez ori român?

Restaurantul român a fost preferința mea. Era o clădire cu două etaje, unde mâna arhitectului meșter crease o ambianță foarte primitoare și nobilă, aproape familială.

- Ai băgat de seamă? Îmi spune. Acest privat are curajul și fantezia să construiască acest local tradițional pe lângă cel mai luxos local al orașului, și precum vezi, este mereu plin. Aceasta este economia de piață. Câștigă acela care creează. Câștigă acela care răspunde solicitărilor în creștere ale clienților.

Acolo ospătara m-a impresionat cu cunoștințele sale despre Albania, pe care le obținuse de la o prietenă a ei care continuă studiile la Universitatea din Oradea.

Sunt 600 de studenți albanezi care studiază la școlile medii și pe la universitățile din România - îi spun prietenului meu - poporul român a creat pentru studenții albanezi condiții favorabile cu scopul de a studia în diferite domenii.

- Aici nu se află nici un român, în afară de mine și de ospătara - ca să audă toate aceste mulțumiri - mi-a spus râzând ca să-mi demonstreze că înțelesese mesajul recunoștinței.

Nu-mi rămânea altceva ca răspuns decât să-i repet iarăși invitația de a veni în Albania, musafir la mine, precum i-am invitat și pe mulți alții în semn de recunoștință pentru buna primire caracteristică.

Jani Tanțo

Despre „legile” lui Murphy

În urmă cu vreo douăzeci de ani conduceam un compartiment de protecția muncii. La cercetarea fiecărui accident se găsea câte ceva să zică: „Ce accident stupid!”. De la un moment dat am început să îmi pun problema dacă mai există și altfel de accidente decât cele stupide. Așa am ajuns să studiez accidentele cu ajutorul unei metode franceze de cercetare numită „Arborștele cauzalității”. Cauzele umane, aproape todeauna determinante, apăreau în arborele cauzalității accidentului. Publicam astfel de arbori ai cauzalității, comentați, într-un buletin, pentru că proștii să nu se mai repete.

Într-un din zile, un coleg care și el pu-nea mult suflet în activitatea de prevenire a

accidentelor - mi-a arătat un articol, într-un almanah, intitulat „Istoricul «legilor» lui Murphy”. Drept să vă spun, nu auzisem nimic până atunci despre așa ceva. Nu aveam eu timp de „proștii”. Dar colegul a fost suficient de insistent și mi-a zis (cu mâna pe inimă) că articolul are legătură, într-un fel, cu munca noastră de prevenire. Și l-am citit.

Am aflat astfel că „legile” lui Murphy nu sînt „legile” lui Murphy. Dar că Murphy a existat, în calitate de căpitan în Air Force a S.U.A. Prin anul 1947, el lucra la montarea unui aparat de bord la un avion experimental (atunci), Bell X1 A, sub supravegherea șefului acestui program, colonelul Shtark. Aparatul ce trebuia montat era prost cablat, iar căpitanul Murphy, enervat de situație, a exclamat cu privire la persoana care cablase prost acel aparat: „Dacă un lucru poate fi stricat, atunci acela care a cablat acest aparat precum și el strică”. Colonelul Shtark a reținut ideea și cu prilejul primei conferințe de presă a oferit-o ziaristilor, sub denumirea de „lege” a

lui Murphy, astfel: „Dacă o treabă poate merge prost - va merge!”

A fost o revelație pentru ziaristi, pentru că sistemul educațional american din acea perioadă învățase oamenii să creadă că munca este ceea care le asigură un trai decent. Apoi îi mai învățase că inteligența poate să amplifice efectele muncii. Și, în sfârșit, ei mai știau că norocul este acela care îți poate oferi ceea ce nu-ți poate oferi nici munca, nici inteligența. Acum, însă, auzind „legea” lui Murphy au avut revelația ghinionului, care poate submina și distruge tot. Și care dintre ei nu avuseseră până atunci ghinioane? Așa se explică faptul că în presa vremii s-a produs o veritabilă explozie legată de „legea” lui Murphy, în care fiecare își povestea ghinionul sau ghinioanele lui și încerca să formuleze câte o „lege” de tip Murphy și care, în final, a ajuns să îi poarte numele sau numele persoanei care a pățit cele descrise de „lege”. În felul acesta, „legea” lui Murphy „Dacă o treabă poate să meargă prost - va merge!” a devenit

lege fundamentală, iar pentru un sistem această lege a fost reformulată astfel: „Dacă o treabă poate să meargă prost în mai multe feluri, ea va evolua în maniera cea mai defavorabilă!”

ing. Gh. Moraru, Galați

Concert simfonic

Orchestra Inginerilor va sustine duminică, 16 ianuarie 2000, ora 11.00, la Ateneul Român, un concert simfonic în întâmpinarea anului 2000.

Dirijor: prof. dr. ing. Petru Ghen-ghea
Dirijor adjunct: ing. Andrei Iliescu
În program: Charles Avison, A. Arenski, Arcangelo Corelli, Joseph Haydn.

Ridendo...

Annus prior

(Anno Domini unus apud
Vasile Primus Ex)

Un anuus de guvernare
(Era să zic hibernare!)
Ne-a adus - vântreb - ce, oare,
"Prin fabrici și pe ogoare?"

S-o luăm cu-nceișorul,
Să "bifăm" tot aniișor
Adormit întru Vasile
Da, sub "scârba" Ta, Emile!

S-a-nceput cu... începutul:
Declarat vrutul, nevrutul -
La sânge negociate
Prin trocuri algoritmate

Între cele trei formații
Ce duc dricul aștei nații
Conducând "schimbarea-n bine"
Din ruine în ruine...

Apoi, luni de lălăială -
Time-out-ul de dumireală
Pentru nou-adușii-n "tură"
(Vezi, pe la Agricultură...)

Despre ce-o fi vrând să fie
Aia, o Economie!
Lămuriți-buștean - pesemne -
Începură cu da semne

Cum c-ar vrea, nevoie-mare,
Să se ia de guvernare -
Precum orice creștin bun -
În... Ajunul de Crăciun!

Nu de alta, dar FeMeLa
Răsuca, nervoasă, Cheia
Prin Buget și prin Finanțe...
Și-au pornit cu... Ordonanțe

De Urgență - pe scurt, OU-ă -
Care-au început să plouă
De Crăciun, de Anul Nou,
Toate cu câte-un "cadou"

Pentru leneșă Reformă
Ce nu vrea să-i intre-n formă...
Și-au OU-at ei ce-au OU-at,
Dar treaba nu s-a mișcat!

Vreau să zic că nu în bine;
Ca, de pildă, jos, în Mine,
Unde Radu II (PD)
OU-ase repede

S-arunce ortacii-n drum
Tocma'n seara de Crăciun!

Și i-a scos - ce-i drept - în stradă,
Însă cu... Mineriadă,
Ce-a silit - vai! - Parlamentul
Să "stingă" evenimentul
Ca Ceaușescu - cu Armata!
Noroc cu implementata

Pace de la Mănăstire...
Când și-au revenit în fire,
Guvernării s-au luat
Iar de ce știu, de OU-at.

Cel mai spornic la OU-are
În Victoria, se pare,
E daco-românul, care
Văra mâna-n buzunare

Pân la cot, că - vorba - ceea -
Doar așa-l place FeMeLa!
Și-a OU-at Badea Traian
În trei luni, cât într-un an:

Bișuri, taxe și accize,
Kihjiri-ri pe la devize...
Dar întâi și-nă de toate
Ne-aprinsă benzina, frate,

Dând teme la Sindicate
Să înceapă a se bate!
Căci OU-are-i FeMeLă
Ne-aruncă în cea mai tristă

Inflație galopantă,
Ce ne-mpinge pe o pantă
Atoate-falimentară,
Care se propagă-n țară

Cu efecte GENOCIDE -
Cum a vrut Cel ce Decide!
Și care - pardon să-mi fie -
Pot stămi... Revoluție!

Cogeamitea Liberalul
A stârnit, zău, tot scandalul
Cu lozincă-i FeMeLă
"Trăiește cine rezistă!"

A șaptea "Mineriadă"
Rău mă tem că scoate-n stradă
Nu ortacii, ci Poporul,
Nu cu "băta" - cu "toporul"!

De-aia-i "rade" Națiunea -
Că și-au pierdut Rațiunea!
Chiar se-ntreabă: "Astă piață
Pentru cine guvernează?!"

Alexandru Mărculescu

Legile lui Murphy

A treia lege a lui Greer

Un program pentru un calculator
face ceea ce îi spui tu să facă, iar nu
ceea ce vrei tu să facă.

(De fapt, consecință a obiceiului
mioritic de a gândi una și a spune
alta.)

Dacă se pare că o experiență se
poate rata în patru moduri diferite
și se elimină aceste posibilități, imediat
apare a cincea.

Dacă evenimentelor li se permite
o desfășurare liberă, ele progresează
din rău în mai rău.

Ori de câte ori ne hotărâm să
facem ceva, de fiecare dată apar
probleme mai urgente de rezolvat.

Orice soluție generează noi pro-
bleme.

Lucrurile se distrug, direct
proporțional cu valoarea lor.

Dacă se descoperă o eroare și se
remediază la timp, vom constata că
înainte de remediere a fost bine.

Dacă experiența a reușit, proba-
bil s-a strecurat o greșeală.

Probabilitatea de realizare a
oricărui eveniment este invers
proporțională cu oportunitatea de
realizare a aceluiași eveniment.

În situațiile care admit mai multe
soluții pentru ieșirea din criză, ma-
joritatea oamenilor alege soluția cea
mai dezavantajoasă.

Orice sârmă tăiată după dimensi-
une se dovedește a fi prea scurtă.

Nu se pot pierde cărțile împrumu-
tate. Excepție fac doar acele cărți la
care ți-am fost foarte mult.

Orice obiect păstrat un timp sufi-
cient de îndelungat, în final se poate
arunca.

Orice obiect aruncat devine indis-
pensabil imediat ce nu mai poate fi
recuperat.

Indiferent cu ce greutate și cu câtă
alergătură se procură ceva, imediat
după aceea aflăm că acel lucru se
poate obține și mai ieftin.

Indiferent ce cauți, indiferent
unde, totdeauna îl găsești în ultimul
loc.

Fiecare obiect cade astfel încât să
producă cea mai mare pagubă.

Experiența profesională este di-
rect proporțională cu cantitatea
instalațiilor distruse.

Legea lui Cohen

Ceea ce contează cu adevărat este
numele pe care reușești să-l impui
faptelor, și nu faptele în sine.
(Lege aplicată și de CDR în 1996,
când a lansat "Schimbarea în bine".)

Legea lui Cohn

Cu cât îți petreci mai mult timp
raportând ceea ce faci, cu atât ai mai
puțin timp pentru a face ceva. Stabi-
litatea se obține când îți petreci tot
timpul nefăcând nimic, dar
raportând sistematic despre nimeni
pe care îl faci.

(La noi, această lege este princi-
piul fundamental al reformei eco-
nomice.)

Legea lui Comins

Oamenii vor accepta ideea ta cu
mai multă ușurință dacă le spui că
primul care a avut-o a fost Benjamin
Franklin.
(Mai ales de când bătrânul Ben
este bănuț a fi fost criminal în se-
rie.)

Legea 99 a planurilor de proiect

Primele 90% ale proiectului rău
10% din timp, ultimele 10% iau
celelalte 90%.
(Reformulată de FPS drept "princi-
piul privatizării accelerate".)

Fazele unui proiect

1. Exaltare.
2. Dezamăgire.
3. Confuzie.
4. Căutarea vinovatului.
5. Pedepsirea nevinovatului.
6. Recompensă pentru neimplicat.

(La noi, această organizare stă
la baza întregii activități, îndeosebi
a luptei împotriva corupției.)

A opta regulă a lui Finagle

Munca în echipă este esențială. Ți
dă posibilitatea să arunci vina pe
alții.

(Principiul fundamental al guver-
nării și, în general, al Coaliției
CDR).

Patru principii ale atelierului

1. Scula de care ai nevoie este cea
care lipsește din trusă.
2. Pentru cele mai multe operații
sunt necesare trei mâini.
3. Piulițele rămase nu se potrivește
niciodată cu șuruburile rămase.
4. Cu cât mai atenți îți planifici o
lucrare, cu atât mai mare este confu-
zia când ceva nu merge cum tre-
buie.

(Principiile fundamentale ale re-
engineering-ului în economia de
tranziție.)

taximetre. Am ales-o pe prima din top,
care ne-a propus patru taximetre din-
tre care să alegem. Am ales aceea
mașină care se înscrie în normele de
calitate EURO privind comoditatea
interioară, aspectul exterior, curățenia,
caracteristicile mecanice și prin faptul
că este condusă de un șofer stilit, care
știe bine românește și ne poate comu-
nica și nouă discuțiile pe care le aveți
între dvs. despre afaceri.

Probabilitate

Un comis-voiajor care călătorește
mult cu avionul se adresează vân-
zătoareii de bilete a agenției:

- Domnișoară, care este probabi-
litatea ca în avion să fie un terorist
cu o bombă?

După ce consultă datele statistice,
funcționara îi răspunde:

- La o sută de zboruri, se întâmp-
plă să apară o astfel de situație.

- Ce trebuie să fac ca să reduc
riscul?

- Să vă urcați și dvs. în avion cu o
bombă, pentru că statisticile demon-
strează că doi călători cu o bombă se
întâlnesc la zece mii de zboruri.

Calitatea serviciilor

Trei oameni de afaceri români,
aflați în vizită la o firmă importantă
din Europa pentru a încheia con-
tracte, au fost întâmpinați la
aeroport cu o elegantă limuzină a
societății.

A doua zi, funcționarul îi anunță
că autoturismele societății sunt ocu-
pate și a închiriat un taximetru pen-
tru deplasarea lor. Unul dintre oa-
menii de afaceri români l-a întrebat:

- Cum ați ales taximetru?

Funcționarul îi răspunde:
- În oraș sunt mai multe firme de

Mașina anului 2000 în România

În cadrul festivităților prilejuite de "Ziua Națională a Presei Auto" - 3 decembrie 1999 - Asociația Presei Auto din România a

dovedit performanțele în urma unor sesiuni de drive-teste. Au fost supuse criteriilor de analiză pentru acordarea titlului următoarele 10 modele nomin-

în România atât pe piața autohtonă de autovehicule cât și la Salonul Auto București SAB '99 a fost acordat modelului Fiat Punto, creație a constructorilor italieni.

Noul Fiat Punto marchează practic o schimbare de generație, fiind - prin dotările de siguranță și confort, prin stilul elegant, cu un design atrăgător - la nivelul standardelor Comunității Europene, cât și ale celor din SUA și Japonia.

Versiunile constructive - de tip compact - au motorizări de excepție (trei motorizări pe benzină de 60 CP, 16V/80CP și 16V/130CP și două pe motorină, de 60 CP și de 80 CP).

ing. Ion Rozanide

acordat, în urma unor ample dezbateri ale juriului format din personalități ale presei auto din țară și străinătate, mult-înviadatul titlu "Mașina anului 2000 în România".

Competiția în sine, situată la cel mai înalt nivel, a adus numeroase modele și tipuri constructive care și-au

nalizate: Opel Zafira, Mitsubishi Pinin, Kia Carnival, Honda HRV, Fiat Punto, Rover 75, Seat Toledo, Skoda Fabia, Toyota Yaris, Jeep Grand Cherokee.

Cel mai important titlu pentru industria auto europeană, cu o prezență activă

De ce a traversat puiul autostrada?

Învățătoarea: Pentru că a vrut să ajungă de partea cealaltă.

Profesorul de liceu: Chiar dacă v-aș explica, dragii mei dibotici, tot n-ați înțelege.

Platon: Pentru că a mers în căutarea bineului și a armoniei.

Aristotel: Este în natura puiilor să traverseze străzi.

Karl Marx: Avea instabilitate istorică și dialectică.

Martin Luther King: I have a dream. Văd o lume în care toți puii vor fi liberi să traverseze străzile fără să fie chestionate motivele lor.

Moises: Și Dumnezeu a coborât din ceruri și a poruncit puiilor: Traversați autostrăzile! Și puiul a traversat-o, și toți s-au învelsit.

Bill Clinton: Puiul n-a traversat autostrada. Repet, puiul NU a traversat autostrada!

Machiavelli: Chestiunea este că puiul a traversat autostrada. Cui îi pasă de ce? Faptul de a traversa autostrada justifică orice alt motiv.

Freud: Faptul că te preocupă de ce puiul a traversat autostrada scoate în evidență nesiguranța ta sexuală: Edip Avicol.

Bill Gates: Chiar acum am lansat pe piața MSChicken 2000, care nu

numai că traversează autostrăzile, ci pune ouă, arhivează documentele importante și rotunjește calculele dv.

Darwin: De-a lungul marilor perioade de timp, puii au fost selecționați natural de forma că acum au o dispoziție genetică de a traversa autostrăzile.

Einstein: Dacă puiul a traversat autostrada sau autostrada s-a deplasat dedesubtul lui depinde de punctul de reper relativ.

Andersen Consulting: Iregularitatea părții autostrăzii îi amenință puiului poziția dominantă în marketing. Puiul se lovea de sfidări importante pentru a crea și dezvolta competențele necesare pentru a crea și a înfrunța competitivitatea pieței. Andersen Consulting, într-o relație de parteneriat cu clientul, a sprijinit puiul prin redesignul strategiilor lui de distribuție fizică și a proceselor de implantare. Folosind metoda de integrare

Opiniile publicate în ziarul "Univers ingineresc" aparțin autorilor și nu reprezintă punctele de vedere ale vreunor partide, grupări sau formațiuni politice. Conform art. 205-206 C.P., întreaga răspundere juridică pentru conținutul articolelor revine exclusiv autorilor acestora.

Tipar: **RH PRINTING S.R.L.**, Calea Plevnei nr. 114, sector 1, București, Tel.: 637.24.70

avicolă (MIA), Andersen a ajutat puiul să folosească abilitățile lui proprii, metodologia, cunoașterea, capitalul și experiența pentru a alinia mintea, procesele și tehnologia puiului în sprijinul strategiei lui globale în cadrul lucrărilor Gestiune de Program.

Buddha: A pune această întrebare contrazice propria ta natură de pui.

Titlu de ziar național: Criza economică constrânge puiul să traverseze autostrada!

Titlu de pagina 12: Puiul e gata.

Revista "Femeia": Luminile amurgului se vărsau peste câmpia solitară. O lumină. Un destin. O singurătate. Puiul a ridicat

capul ca în căutarea unui răspuns la toate întrebările sale. La distanță, o modestă căsuță de tablă. Nici o mașină nu traversa la ora aceea autostrada nr. 2, care unește Filea de Jos cu Giurtelecu Hododului. Puiul a știut atunci că a sosit momentul. Scuturându-și amorteala penelor, a mers hotărât, a pus o labă pe asfalt, pe urmă alta, și alta, și alta (oare câte piccioare are?) Mergea mândru. Știa că se apropia și reușea imposibilul. Se găndea la succes. La glorie. La faimă. De aceea n-a văzut acel camion fără lumini. De aceea n-a auzit zgomotul rablagit al motorului Roman.

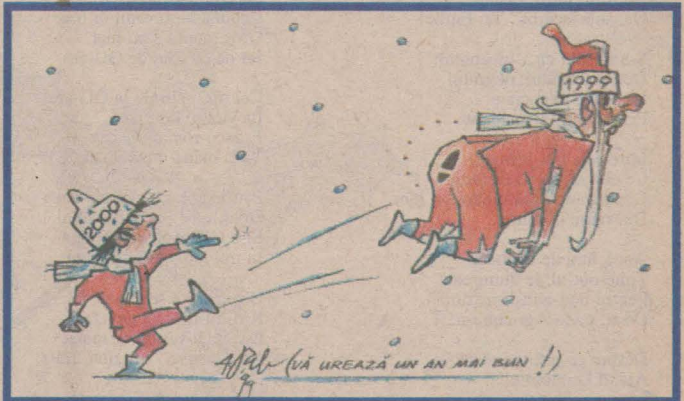
Ziarul "Adevărul": Băseșcu și puiul: obscurile coridoare ale unei

relații impropii. Ce este în spatele afacerii autostrăzilor? Informație exclusivă: gănilor și pușorii care primesc pe sub mână mălai de la Stat. Cine sunt cei care profită de ouă?

Constantinescu: Concetățeni, v-am prevenit, dacă nu oprim puiul corupt acum, o să ajungă până la trotarul de vis-avis și va reduce credibilitatea țării la parteneriatele cu Occidentul.

Băseșcu: Am dat dispoziție să se congeleze conturile până nu plătește taxele de drum.

Nicolae Stetcu
ALFA Ind. Electronics
Tel./Fax: +(40-52)
316839
Mobil: 092.22.89.80

ASOCIAȚIA GENERALĂ A INGINERILOR DIN ROMANIA

UNIVERS INGINERESC
ISSN 1223 - 0294

Colegiul director:
prof.dr.ing. Aristide Dodu
prof.dr.ing. Dan Ghiocel
dr.ing. Mihai Mihăiță
ing. Viorica Angheliu Mocanu
prof.dr.doc.ing. Dumitru Teaci
acad. Radu Voinea

Redactor-șef:
Alexandru Mărculescu
Colaboratori:
dr.ec. Teodor Brateș
ing. Ion Rozanide
ing. Mihai Olteanuan
ing. Georgiana Dumitru
Correspondenți:
ing. Gheorghe Moraru (Galati)
Eugen Răpă (Iasi)
Procesare texte:
ing. Gabriela Dumitrescu
Secretariat de redacție, paginatie comp.
inf. Camelia Bogoi
Producție-Difuzare:
Georgeta Pupezescu

Redacția:
Calea Victoriei nr.118
București
Tel.: 659.22.75, 659.41.60
Fax: 312.55.31
E-mail: agirbuc@transdata.ro
luminita@ldhp.transdata.ro
http://members.xoom.com/alfa_i_e/
http://www.transdata.ro/agir

DIN VÂRFUL PENITEI

Profesorului C.O. de la Academia de Studii Economice

Voină să știu exact ce e, Mi-a explicat că fata-ceea E o studentă, la ASE, În anul doi și... luna-treia!

A la... italiano (Medicului veterinar N. Ghițescu)

Zărind pe Ana Ipătescu O prea frumoasă signorita, Exclamă doctorul Ghițescu Veterinar: "E dulce... vital!"

prof. dr. ing. Corneliu Berbente

... Merenti

Așadar, la nord de Istru Mai "pică" un prim-ministru Ce-a Remeș-izat bugetul... Totuși, efemer... poetul!

Alexandru Mărculescu

DE SĂRBĂTORI

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1										
2										
3										
4										
5										
6										
7										
8										
9										
10										

Orizontal: 1. Celebru sponsor al celor mici, pentru încălzimintea cărora a găsit o nouă utilizare, foarte profitabilă (2 cuv.) 2. Un sferț de leu vechi, de argint - A nu da uitării. 3. Cele hibernale încep cu Sf. Nicolae și țin până la Sf. Ion. 4. Sărbătoresc Nașterea Domnului. 5. Rege trac, aliat al troienilor - N-are pereche. 6. Nu-și cunosc limba maternă, deși pretind contrariul (fem. pl.) 7. Te ustură bine (pl.) - În curând, se înnoiește. 8. De răsul lumii - Originea celor 3 crai, binecunoscuți. 9. Intrat la apă - A stupefia - Usturoi ardelenesc. 10. Fără de păcate (masc. pl.)

Vertical: 1. Reprezentant național al Confreriei "Pere Noel, Santa Klaus, Babbo Natale & Co" (2 cuv.) 2. Programe pentru copii și adolescenți - Indică o apartenență. 3. Victima a unei agresiuni moderne (fem.) 4. Batiștei 15! - Verb impersonal, adecvat vremii de Bobotează. 5. Niște copii - Firicel de floare albastră. 6. O ramură de brad - În frunte la cei egali. 7. Sunt lacuri și lacuri, broaște și broaște - Doar patru în vechea Romă. 8. Platoșă medievală. 9. Careuri rebușiste - Are o anumită afecțiune. 10. Furnizoare de miere și venin - În sfârșit, niște cadouri.

Cuvinte rare: RES, ALDE, OMO, LORICA

Claudiu-Viorel Săvulescu

Rezolvarea careului din nr. trecut

Orizontal: 1. DOLAR - DUCAT. 2. OC - DEBITORI. 3. BANANA - ET - P. 4. AZI - TNT - ORE. 5. NI - FACTURAT. 6. DEAL - R - D - TE. 7. A - DEPUNERI - 8. - SOCOTI - AOR. 9. SARACA - NUNA. 10. OCARI - LIRA - 11. LITA - POLITA.